

REDENEN OM ZONDEN AF TE ZWEREN

*Een preek uitgesproken op zondagochtend 13 februari 1876 door C. H. Spurgeon in de
Metropolitan Tabernacle, Newington*

Kom nu, laten wij samen een rechtszaak voeren, zegt de HEERE. Al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw; al waren ze rood als karmozijn, ze zullen worden als witte wol. Jesaja

1:18

Het vervult ons hart met diepe vreugde te weten dat ons werk niet vergeefs is, en dat onze krachten niet voor niets worden ingezet. God roept uit de gemeenten die hier samenkomen een volk tot Zich, dat Zijn lof zal verkondigen. Ons hart jubelt in aanbidding wanneer we zien hoe groep na groep voorwaarts komt en getuigt: “Wij hebben de Heere gevonden, omdat de Heere ons in Zijn barmhartigheid heeft gevonden.” Aan de Naam van de Altijd Barmhartige zij lof en eer, nu en voor eeuwig, want Zijn hand is nog steeds uitgestrekt, en de Geest van de levende God werkt nog altijd krachtig onder ons. Toch klinkt er in deze vreugdemuziek een diepe, droeve toon mee. Want er zijn er velen — niet enkelen, maar velen — die ongezegend blijven terwijl anderen gered worden. Op het ene stuk land regent het, op het andere blijft het droog; de zon schijnt en sommige harten smelten als was, terwijl andere verharden als klei. Helaas is dat laatste, het meest verdrietige gevolg, werkelijkheid geworden bij enkelen van wie we zoveel goeds verwachtten. Juist degenen die bijna overtuigd waren, hebben ons het meest verdriet gedaan.

Sommigen van u, mijn toehoorders, hebben al jarenlang het evangelie gehoord. Niet zonder indruk, maar wel zonder bekering. De pijlen van overtuiging hebben uw gevoelens geraakt, maar uw zonden niet weggenomen. Ach, hoeveel mensen hebben hun beste vrienden in dit opzicht teleurgesteld! Soms lieten zij een hoopvolle indruk na — hun tranen glinsterden als dauwdruppels op een zomerochtend — maar helaas, hun vroomheid bleek als de ochtendwolk en de vroege dauw: verdwenen, en zij bleven even dor en onveranderlijk als tevoren. Erger nog: zij zijn slechter af dan

eerst. Zij hebben zonde aan zonde toegevoegd, hun verantwoordelijkheid verzwaard, de gevoeligheid van hun geweten afgestompt, en de kans dat zij in hun zonde omkomen, is met de dag groter geworden. Hoe vreselijk is het dat zij van de uitnodiging van het evangelie zullen moeten overgaan tot het oordeel van de rechterstoel — dat zij, nadat zij de dienaar van Gods barmhartigheid in het gezicht zagen, straks de Grotere Dienaar van gerechtigheid onder ogen moeten komen, en aan de rotsen en heuvels zullen smeken hen te verbergen voor Zijn aangezicht. Och, dat zij tot bezinning mochten komen, met zichzelf overlegden en luisterden naar de oproep van de tekst, die hen uitnodigt om tot hun Heere te spreken en Zijn genade te ontvangen.

Onder deze mensen zijn er enkelen die in hun hart de schuld van hun geestelijke toestand bij God durven leggen. Ze zeggen dat niet openlijk, maar hun gedachten verraden het. Ze zouden huiveren om zo'n beschuldiging hardop uit te spreken — ze zouden het zelfs godslasterlijk noemen — maar in wezen is dat wat ze bedoelen. Ze klagen dat ze geen vrede met God kunnen vinden, hoewel ze menen alles te hebben gedaan wat binnen hun bereik lag en oprecht en vroom te zijn geweest. Ze komen trouw naar de kerk om het evangelie te horen en luisteren er graag naar. Het zou hun verdriet doen als ze hun favoriete prediker niet meer konden horen, want ze luisteren graag naar hem; zelfs zijn vermaningen bewonderen ze vanwege zijn openhartigheid. Hoewel ze het evangelie al vaak hebben gehoord en denken dat ze er oprecht naar hebben geluisterd, heeft het geen enkel resultaat gehad. Ze horen de woorden, maar hun ziel blijft levenloos; ze zijn nog altijd wie ze waren — dood in overtredingen en zonden. Volgens hen ligt de schuld niet bij henzelf, dus moet, redeneren ze, de oorzaak wel bij God liggen.

Ze hebben zelfs om verlossing gebeden, maar die niet gevonden. Hun kamers getuigen dat ze herhaaldelijk op hun knieën zijn gegaan, soms met tranen, en tot God geroepen hebben om genade. Toch blijven ze onbekeerd, onwedergeboren, onvergeven — precies zoals voorheen. “Hoe vreemd,” zeggen ze, “dat het horen van het evangelie ons niet gezegend heeft, en dat al ons bidden geen antwoord van vrede heeft gebracht. Wat kan de oorzaak zijn?” Er is ongetwijfeld iets wat in de weg staat — maar wat? Want de beloften van God kunnen niet falen. Waarom blijven zulke zoekers dan in het duister? Sommigen willen het antwoord liever niet horen, en zij zullen niet gerust zijn als ik de ware reden noem waarom zij zonder vrede blijven. Zij verschuilen zich achter Gods soevereiniteit of achter een leerstellige verklaring dat “God hun genade heeft onthouden,” en citeren een paar teksten om vroom te lijken. Maar wat zij in feite bedoelen is dit: het is Gods schuld

dat zij niet gered zijn — niet de hunne.

Ik hoop dat deze eerlijke woorden hun eigen gedachten ontmaskeren en hen doen inzien hoe misleidend die zijn. Want tot zulke mensen spreek ik nu: luister goed, u die zegt wel gered te willen worden maar het niet te kunnen; u die beweert ernstig te hebben gezocht, maar denkt dat God niet reageert. De Heere roept u om tot Hem te komen en met Hem te spreken om deze kwestie voorgoed recht te zetten. Kom, en maak het in orde met Hem. Het is niet God die u genade onthoudt. Integendeel, Hij verklaart dat Hij een God is Die bereid is genadig te zijn. *“Al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw; al waren ze rood als karmozijn, ze zullen worden als witte wol.”* God zal uw beschuldigingen tegen Zijn genade niet aanvaarden. In de duidelijkste bewoordingen wijst Hij ze af: de belemmering ligt bij u, niet bij Hem. Daarom nodigt Hij u uit om met Hem te spreken, opdat u de waarheid zult inzien.

O, dat u vandaag tot nadenken mocht komen, dat uw geweten zich liet overtuigen door de waarheid van Gods eigen Woord! Moge de Heilige Geest u overwinnen, opdat u gewillig wordt om u aan God te onderwerpen. Want Hij zegt tot u: *“Als u gewillig bent en luistert, zult u het goede van het land eten, maar als u weigert en ongehoorzaam bent, zult u door het zwaard gegeten worden; want de mond van de HEERE heeft gesproken.”* De ware reden waarom mensen die oprecht lijken te zoeken toch geen vrede vinden, is eenvoudig: zij houden van de zonde. Er is een zonde die zij heimelijk koesteren, of vele waarover zij nooit werkelijk berouw hebben gehad. Zij tarten de Heere door hun overtredingen en menen Hem met hun gebeden te kunnen verzoenen. Maar dat is tevergeefs. Hun gebeden zijn leeg en hun eredienst zonder kracht, want diep in hun hart ligt het *“vervloekte ding”* verborgen — een verrader die hun vrede verwoest. Zolang dat niet is uitgebannen, kan God hen niet aannemen.

Tot zulke mensen spreekt het Woord: *“Wat hebt u met vrede te maken, zolang uw overtredingen zo talrijk zijn?”* O zondaar, uw hart zal geen rust vinden in God zolang het vasthoudt aan zijn afgoden. Zolang u in vrede leeft met uw zonden, is er strijd tussen u en uw Maker. U kunt niet met Christus verenigd worden zolang u weigert de zonde los te laten. God schenkt vrijelijk redding en vergeving, ook aan de grootste van de zondaren — maar die zondaar moet zijn zonden belijden en verlaten. De Heere zegt genadig: *“Laat de goddeloze zijn weg verlaten, de man van ongerechtigheid zijn gedachten. Laat hij zich bekeren tot de HEERE, dan zal Hij Zich over hem ontfermen, tot onze God, want Hij vergeeft veelvuldig.”* Maar even nadrukkelijk zegt Hij: *“De goddelozen, zegt mijn God,*

hebben geen vrede!” En opnieuw: “Ja, God zal de kop van Zijn vijanden verpletteren, de harige schedel van wie met zijn schuldige wandel doorgaat.” Over deze ernstige zaak willen wij vanmorgen spreken, naar de mate waarin de Heere ons helpen zal; en moge Zijn Heilige Geest ons daarin zegenen.

I. “Kom nu, laten wij samen een rechtszaak voeren, zegt de HEERE.” Laten we deze zaak bespreken en nagaan wat spreekt vóór Gods recht om gehoorzaamheid te eisen. HET IS VOLKOMEN REDELIJK DAT DE ZONDE MOET WORDEN VERLATEN.

Zodra ik die uitspraak doe, zult u het allen beamen: het is volkomen redelijk dat, wanneer een opstandeling genade ontvangt, hij zijn wapens neerlegt en ophoudt een opstandeling te zijn. Denk eens even na over deze voorwaarde, en u zult zien dat zij rust op rechtvaardigheid. Het is volkomen redelijk dat wij afstand doen van de zonde en dat ons hart haar voortaan verafschuwt. Allereerst omdat het volstrekt tegenstrijdig zou zijn te denken dat Gods genade kan worden geschonken terwijl we in onze zonden blijven leven. Stel u voor, broeders, dat God tot de goddeloze zou zeggen: “Je mag in je zonden blijven leven, en Ik zal je vergeven. Blijf gerust doorgaan met je opstand, Ik zal je er nooit voor straffen.” Wat zou dat anders betekenen dan de zonde goedkeuren en ongerechtigheid belonen? Hoe zou de Rechter van de hele aarde zo de ogen kunnen dichtknijpen voor het kwaad? Zouden de engelen dan niet ophouden te zingen: “Heilig, heilig, heilig is de HEERE van de legermachten”?

Waar zou dan Zijn gerechtigheid blijven? Waar Zijn heiligheid? Dat zou — met eerbied gesproken — God maken tot een medeplichtige aan de zonde van de mens, tot rechtvaardiger van overtredingen in het heden en tot bevorderaar van ongerechtigheid in de toekomst. Wat zou er nog overblijven van het morele gezag in Gods wereld, als de Heere vergeving schonk aan mensen die blijven volharden in overtreding? Dan zouden overspeligen en dieven kunnen zeggen: “Wat doet het ertoe? Ik ben vergeven; ik zal mij nog verder bezoedelen en mijn naaste nog meer benadelen.” Stel u voor dat er in ons land een wet werd uitgevaardigd die alle misdaden ongestraft verklaarde en iedereen toestond te blijven overtreden. We zouden ons haasten om uit zo’n chaos te vluchten! De goddelozen zouden het toejuichen, maar de rechtvaardigen zouden het als een vreselijke vloek beschouwen.

Indien de Rechter van de aarde de zondaar vergaf terwijl hij in zijn zonde bleef, zou de wereld

spoedig worden tot een hel op aarde — een hol van wilde beesten, razend tegen al wat goed is, en zelfs tegen zichzelf. De zuilen van de samenleving zouden verbrijzelen, want wanneer de mens zondigt en God tegelijk vergeeft, stort elk moreel evenwicht in. En wat dan van de zondaar zelf? Zeg tot hem: “Je zult niet worden gestraft, al blijf je zondigen” — wat zou dat anders zijn dan hem in een nog diepere verdoemenis werpen? Dat is geen ontferming, maar een vreselijke nieuwe straf. Denk aan een man met een dodelijke wond, tot wie de arts zegt: “Ik laat de wond zoals zij is, maar ik neem de pijn weg.” Zou hij toestaan pijnloos te sterven? Beter is het te lijden opdat men genezing zoekt, dan zonder pijn verloren te gaan.

Want, geliefden, wij verlangen niet slechts verlost te worden van de straf der zonde, maar van de zonde zelf — want de zonde draagt haar eigen straf in zich. Zelfs al bestond er geen hel, geen poel van vuur, dan nog zou de zonde op aarde haar eigen hel voortbrengen. Laat mensen leven in afgunst, wrok en haat, zonder enige morele teugel, en u zult zien hoe zij hun eigen kwelgeesten worden. Laat zelfzucht, wellust, jaloezie en hebzucht vrij spel — verwijder elke morele grens — en u zult een schouwspel aanschouwen dat elk hart doet huiveren. Zelfs een grot vol wilde dieren zou er vrediger bij lijken dan een wereld waarin zonde wordt getolereerd onder het voorwendsel van vergeving zonder bekering. De mens zou zichzelf verafschuwen; met zonde in zijn hart kan hij geen rust vinden, want zijn eigen hartstochten zullen tegen hem in opstand komen.

De mens is zo geschapen dat zonde hem ziek en ongelukkig maakt — zijn innerlijk raakt uit balans zolang het niet in harmonie is met Gods wet. Dat is zowel zijn eer als zijn last. Daarom hebt U, o almachtige God, in Uw wijsheid lijden verbonden aan de zonde. Het is goed dat pijn ons waarschuwt, zoals het goed is dat wij pijn voelen wanneer wij onze hand in het vuur steken; zonder pijn zouden wij onbewust verbranden. Zo is het ook goed dat de smart die uit de zonde voortkomt ons wakker schudt voor haar kwaad. Wij vragen God niet het lijden van de zonde te scheiden van de zonde zelf — laat dat lijden blijven zolang de zonde blijft — maar wij smeken Hem ons van de zonde te scheiden; dan zal ook het lijden verdwijnen. Het is volkomen onredelijk te denken dat God iemand in zijn onbekeerlijkheid zou toelaten te blijven en hem tegelijk de kus van vergevende liefde zou schenken. Dat zou noch tot eer van God zijn, noch tot welzijn van de wereld, noch tot werkelijk heil van de ziel.

Is het niet ook volkomen redelijk dat wij afstand doen van de zonde, omdat de zonde zo grievend is voor God? Ik weet vaak niet hoe ik mijn gevoelens onder woorden moet brengen als ik het eerste

hoofdstuk van de profeet Jesaja lees. Er gaat een diepe bewogenheid door mijn hart — ja, een droef medelijden met God zelf — wanneer ik deze woorden hoor: “Ik heb kinderen grootgebracht en doen opgroeien, maar zij zijn tegen Mij in opstand gekomen.” Wat een vreugde is het wanneer onze kinderen ons liefhebben als antwoord op onze zorg! Zij zijn onze troost, ons sieraad, en wij danken God voor hun gehoorzame genegenheid. Maar hoeveel vaders hebben niet met een gebroken hart gezeten, wanneer de zoon die zij eens op hun knieën wiegden, hen later met moedwillige verachting bejegende? Hoeveel moeders hebben niet met tranen teruggedacht aan een ondankbare dochter! Zulke smart dringt diep; zulke druppels gal doordringen het hart tot in zijn gevoeligste vezels.

En hier horen we de goede Heere, die — als David weleer — roept: “O Israël, mijn zoon, mijn zoon!” Om ons te leren hoe Hij de zonde ziet, beschrijft Hij Zichzelf als iemand die hemel en aarde tot getuigen roept van de ondankbaarheid die Hem is aangedaan: “Luister, hemel, neem ter ore, aarde! Want de HEERE spreekt: Ik heb kinderen grootgebracht en doen opgroeien, maar zij zijn tegen Mij in opstand gekomen. Een rund kent zijn bezitter en een ezel de kribbe van zijn eigenaar, maar Israël heeft geen kennis, Mijn volk heeft geen inzicht.” In een andere profetie klinkt het opnieuw met evenveel tederheid als pijn: “Doe deze gruwelijke zaak toch niet, die Ik haat.” Alsof de Schepper Zelf neerbuigt tot het stof van Zijn handen en zegt: “Doe het niet — volg niet wat Mij zo kwetst, zo gruwelijk is in Mijn ogen.” Niet omwille van Zichzelf, nee, maar omwille van ons spreekt Hij zo. Want telkens wanneer wij zondigen, bedroeven wij de Heilige Geest — Hij die ons liefheeft, en wiens heilig hart het niet verdragen kan te aanschouwen hoe wij onszelf verwonden.

Nu dan, zondaar — is het niet volkomen redelijk dat, als u vrede met God wilt vinden, u ophoudt met datgene wat Hem bedroeft? Wilt u Hem blijven krenken en toch Zijn zegen verwachten? Stel u voor dat u zelf een vader was: zou u het niet rechtvaardig vinden als uw kind die slechte gewoonte waar u zo onder lijdt, eindelijk zou opgeven? Zou u niet hopen dat hij tot u kwam en zei: “Vader, ik wist niet dat ik u zó veel verdriet deed; maar nu ik het weet, keer ik mij van mijn dwaasheid af. Leer mij te doen wat recht is in uw ogen.”

Er is een derde reden waarom zonde moet worden opgegeven, en die vinden we in hetzelfde Schriftwoord: zonde moet worden verlaten vanwege het kwaad dat zij de mens al heeft aangedaan. Kijk naar uzelf, onbekeerde man of vrouw: welk werkelijk geluk heeft de zonde u ooit gebracht? Welke rust heeft de liefde tot de zonde uw ziel ooit geschonken? Wat bent u nu? U weet het zelf:

ontevreden, onrustig. Soms kwellen gedachten aan de dood uw gemoed; vrees voor het oordeel berooft u van uw vrede; meer dan eens hebt u gewenst dat u nooit geboren was. De Schrift tekent u treffend: “Heel het hoofd is ziek, en heel het hart is afgemat.” En wat heeft dat anders veroorzaakt dan uw eigen zonden? Zelfs al zou u kunnen bewijzen dat de zonde ooit iets goeds heeft opgeleverd, dan nog zou u haar moeten opgeven, omwille van Gods eer en omdat zij Hem bedroeft. Maar dat kunt u niet, want haar enige vrucht is ellende.

Kijk eens naar uzelf, verloren zoon, en let op de lompen die u draagt. Wat hebben uw vrienden, uw drinkgelagen en uw zondige pleziertjes u nu werkelijk opgeleverd? De burgers van het verre land hebben u hun velden in gestuurd om de varkens te hoeden. Zie uw toestand: arm, vernederd, ver van huis, en vraag uzelf af: hoe is het zo ver gekomen? Wat heeft u weggerukt uit de warmte van het vaderhuis? Wat heeft u gebracht tot dit ellendige bestaan, waarin u uw honger moet stillen met het voedsel van de dieren? Als u wijs was, zou u de zonde haten die u zo wreed heeft bedrogen. U zou haar afschudden zoals Paulus de giftige slang in het vuur wierp, en roepen tot God: “Verlos mij ervan, o Heere, door uw Zoon Jezus Christus, want zij is kwaad — niets dan kwaad, voortdurend kwaad. Reinig mij daarom, o Heere.”

Onthoud goed, mijn vriend: tenzij u zich bekeert van uw zonden en deze werkelijk achter u laat, kan geen enkele daad, geen enkele religieuze vorm, geen enkel luisteren of bidden u redden. Kijk eens naar wat de Joden deden in de dagen van Jesaja. Ze brachten overvloedige offers en zeiden: “We zullen ruimhartig geven voor Gods zaak.” Dus brachten zij honderden stieren, rammen en geiten. Maar wat antwoordde God daarop? “Waartoe dienen voor Mij uw vele offers? zegt de HEERE. Ik heb genoeg van de brandoffers van rammen en het vet van gemest vee; en in het bloed van jonge stieren, lammeren of bokken vind Ik geen vreugde. Wanneer u komt om voor Mijn aangezicht te verschijnen – wie heeft dit van u gevraagd, en in het bloed van jonge stieren, lammeren of bokken vind Ik geen vreugde. Wanneer u komt om voor Mijn aangezicht te verschijnen – wie heeft dit van u gevraagd, Nieuwemaansdag en sabbat, het bijeenroepen van samenkomsten: Ik verdraag het niet; het is onrecht, zelfs de bijzondere samenkomsten. Uw nieuwemaansdagen, uw feestdagen haat Ik met heel Mijn ziel; ze zijn Mij tot last; Ik ben het moe om ze te dragen.”

Als hun hart oprecht was geweest, zou de Heere zelfs het kleinste offer hebben aangenomen; een paar tortelduiven of twee jonge duiven zouden Hem genoeg zijn geweest. Maar zolang zij in onreinheid bleven leven, waren hun offers leeg en hun reukwerk was Hem een gruwel. Misschien

zegt u: “Ik heb gegeven voor Gods werk, en toch heb ik geen vrede gevonden.” Maar denkt u werkelijk dat God een gave aanneemt uit de hand van iemand die leeft in oneerlijkheid, hoogmoed of zonde? Of u zegt: “Ik bezoek trouw de samenkomsten, ik hoor altijd het Woord.” Maar stel dat u dit heiligdom verlaat om daarna in het café uw tijd te verdrinken — denkt u dan dat uw komst hier voor God aanvaardbaar is? Of dat Hij uw zingen waardeert, wanneer u na de dienst terugkeert tot een leven van kwaad en oneer?

Wat als u uit de vergadering van de heiligen gaat om vervolgens het gezelschap van zondaars op te zoeken? Dan zeg ik u, in de naam van God: wie heeft u gevraagd Zijn hoven te betreden? Zou Hij dienaren om Zijn troon willen die nog ruiken naar de hollen van Belial? Wil Hij uw lofliederen horen, u die zojuist nog wereldse melodieuze zong in wellustige vrolijkheid? Denkt u werkelijk dat God het verdraagt dat iemand opstaat uit een bed van zonde om vervolgens Zijn altaar te naderen? Het is een schande voor het fatsoen, een belediging voor de majesteit van de hemel — en toch doen velen dit in het verborgene. Laat het geweten van hen die het evangelie horen en toch in bekende zonden blijven leven, getuigen dat dit waar is. Spreekt het gezond verstand niet dat God eerder vertoornd dan verheugd is over de aanbidding van degenen die willens en wetens in zonde leven?

Tot mijn droefheid hoorde ik onlangs van iemand die kilometers aflegt om mijn prediking te horen, maar in zijn dorp bekendstaat als een dronkaard. Hij roemt mijn woorden, maar leeft onbeschaamd. O, meneer — denkt u dat ik iets win bij de lof van zo’n toehoorder? Hoeveel minder zal God welgevallen hebben in de aanbidding van hen die Hem met hun leven tarten! Hun lofprijzing is een smaad voor Zijn heilige naam. Wie zo naar Gods huis komt zonder schuldbesef of bekering, doet niets anders dan Zijn heilige voorhoven vertrappen. Als u denkt dat zo’n gedrag aanvaardbaar is voor Hem, vergist u zich ten zeerste. Maar — als u komt om uw zonden te belijden en te verzaken, dan bent u van harte welkom! Dan zal Hij Zich over u ontfermen. Maar denkt u dat het bijwonen van de dienst u vrijstelling geeft voor uw overtredingen, dan bedriegt u uzelf met een leugen. Laat u niet langer misleiden door Satan, maar werp die leugen ver van u weg.

“Maar,” zegt iemand, “er moet toch iets goeds in het gebed zijn?” Luister dan naar wat de Heere Zelf zegt over het gebed van iemand die weigert zijn zonden los te laten:

“En wanneer u uw handen uitspreidt, verberg Ik Mijn ogen voor u; ook wanneer u uw gebed vermeerdert, luister Ik niet: uw handen zitten vol bloed.” Ook al zou ik van u niet durven zeggen dat uw handen met bloed bevlekt zijn, toch is uw gebed voor God een gruwel zolang u bewust zonde in

uw hart koestert. Durft u op uw knieën te zeggen: “O God, vergeef mij mijn zonden — ook al ben ik van plan ermee door te gaan”? Hoe kunt u zo’n schaamteloos verzoek richten tot de majesteit van de hemel? Verwacht u werkelijk dat God u een vrijbrief geeft om rustig verder te zondigen? Is God zoals u, dat Hij zo’n goddeloos gebed zou verhooren?

In feite bidt u dan: “O God, geef mij gewetensrust, maar laat mij tegelijk in mijn onreinheid leven.” Dat kan God niet verhooren — dit wordt gezegd met diep ontzag voor Zijn heilige naam. Zijn wezen is zo rein, dat Hij nooit naar zo’n gebed kan luisteren. Bid liever zo: “Heere, help mij mijn zonden los te laten. Leer mij recht doen aan mijn naaste, leer mij mijn medemens liefhebben; en vergeef mij het verleden om Jezus’ wil.” Als dat uw oprechte gebed is, dan zal de hemelse Vader u genadig tegemoetkomen en tot u zeggen: “Al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw.” Maar als u op dat genadige woord zou antwoorden: “Ik ben bereid Gods vergeving te aanvaarden, maar ik wil mijn zonde behouden,” dan is Zijn antwoord: “Wee u! Ik zal troost halen bij Mijn tegenstanders, Ik zal Mij wreken op Mijn vijanden.” Wie weigert en in opstand blijft, zal geen deel krijgen aan Gods genade, maar door het zwaard omkomen, want de mond van de Heere heeft dit gesproken.

II. U vraagt om vergeving, en in antwoord daarop zegt God tot u: “Was u, reinig u! Doe uw slechte daden van voor Mijn ogen weg! Houd op met kwaad doen, leer goed te doen, zoek het recht! Help de verdrukte, doe de wees recht, bepleit de rechtszaak van de weduwe!” Ziet u hoe terecht dit gebod is? U zegt in wezen: “Heere, sluit vrede met mij.”

Maar de Heere antwoordt: “Er is geen vrede voor de goddelozen. Alleen als uw hart wordt vernieuwd, kan er vrede tussen ons zijn.” Durft u werkelijk God te vragen gemeenschap met u te hebben terwijl u de zonde liefhebt? Kunnen twee samen wandelen, tenzij zij het eens zijn? Wat heeft Christus gemeen met Belial, of licht met duisternis? U kunt geen vriendschap met God hebben zolang het kwaad van uw daden in Zijn ogen blijft. Maar — en daarin toont zich Zijn genade — Hij is bereid u te helpen dat kwaad weg te doen. Weigert u dat werk van Zijn genade? Wilt u niet gezuiverd worden van elke verkeerde weg? Dan weigert u feitelijk ook vriendschap met God.

U bidt en noemt Hem “Onze Vader, die in de hemel zijt”, maar beseft u niet hoe onredelijk het is te verwachten dat u Zijn kind kunt zijn, terwijl u tegelijk een dienaar van Satan blijft? Wat zou de wereld daarvan zeggen? “Als dat één van Gods kinderen is, wat voor Vader moet Hij dan wel niet zijn!” Zelfs nu al brengen de fouten en zwakheden van Gods echte kinderen smaad op Zijn naam.

Maar dat verschil is wezenlijk: hoe zwak zij ook zijn, zij verlangen rein te zijn; zij haten de zonde, ze betreuren haar als een plaag en dragen haar als een last. Want, zoals Johannes schrijft: “Hieraan zijn de kinderen van God en de kinderen van de duivel te herkennen. Ieder die de rechtvaardigheid niet doet, is niet uit God, evenmin als hij die zijn broeder niet liefheeft.”

Zullen dan de dronkaard, de leugenaar, de onderdrukker, de wraakzuchtige of de oneerlijke de kinderen van God worden genoemd? Zullen de onreinen en de overspeligen Zijn zonen en dochters heten? Het is waar dat God zulke mensen in Zijn huis ontvangt — maar let wel: door Zijn machtige genade wast Hij hen, reinigt en heiligt hen, en maakt hen tot nieuwe schepselen in Jezus Christus. Hij neemt hen aan als zieke zondaren om hen te genezen, maar weigeren zij die genezing, dan kunnen zij onmogelijk Zijn kinderen worden. U hebt in uw gebed gevraagd om een discipel van Christus te mogen zijn. Maar ik vraag u opnieuw: hoe zou dat redelijk kunnen zijn als u Zijn weg niet wilt volgen of Zijn geboden niet wilt gehoorzamen? Kan iemand een discipel van Christus zijn en toch een gewoontedrinker blijven, oneerlijk handelen of leven in onreinheid? “Heilige naam”? Nee — elke heilige naam verzet zich daartegen. Zo iemand is geen dienaar van Jezus, maar van de duivel. Want, zoals de Schrift zegt: u bent dienaren van wie u gehoorzaamt. Wie zondigt, is een slaaf van de zonde. En zolang u zich overgeeft aan het kwaad, rust Gods toorn op u.

U bidt dikwijls tot de Heere om u, wanneer u sterft, naar de hemel te brengen — en toch bent u vastbesloten in uw zonden te blijven. Waar komt zo’n dwaasheid vandaan? Bent u uw verstand kwijtgeraakt? Denkt u werkelijk dat u uw zonden kunt meenemen naar de hemel? Dat u de hel kunt dragen binnen de poorten van de hemel? Mens, hebt u nog enig gezond verstand over, dat u zoiets durft te verwachten van God? Zou Hij toelaten dat Zijn heilige woning, waar Zijn heerlijkheid in onuitsprekelijke majesteit straalt, wordt bezoedeld door iets dat Hij verafschuwt? Zouden Zijn vijanden worden toegelaten om Hem in Zijn eigen paleis te beledigen, recht in Zijn aangezicht? Dat is onmogelijk. De zuiverheid van de hemel zal zulk geweld nooit dulden; haar poorten worden bewaakt door almacht, en geen enkele vijand van God zal ooit binnendringen.

*“Die heilige poorten zullen zich voorgoed sluiten
Onreinheid, zonde en schande blijven buiten;
Niets dat daar naar binnen kan —
Dan slechts de volgelingen van het Lam.”*

Nu dan, mijn toehoorder, laten wij in de naam van de Heere samen nadenken, terwijl het Woord van de Heere u toont waartoe u bereid moet zijn te worden als vrucht van de verlossing. Zie het portret dat Jesaja schildert — het beeld van de waarlijk vergeven mens in zijn omgang met zijn medemens; de profeet schetst hem in die eerlijke en edele kleuren waarmee de Geest van God het verlorene leven tooit. Lees de verzen 16 en 17. De vergeven mens is door genade gewassen en gereinigd; zijn leven is zuiver, oprecht en lofwaardig. Hij heeft het kwaad van zijn daden vóór Gods ogen weggedaan — dat wil zeggen: hij mijdt niet alleen de openlijke zonde die mensen kunnen zien, maar verafschuwt ook de verborgen kwaadheid die alleen voor Gods oog zichtbaar is. Hij verlangt ernaar gereinigd te worden van zijn heimelijke fouten en innerlijk zuiver te zijn.

Door genade heeft hij geleerd te breken met het kwaad. Hij verbreekt zijn zonden door gerechtigheid, legt onheilige gewoonten af en leert — nog niet volmaakt, maar onderwezen door de Geest — het goede te doen. Hij is een leerling in de school van Christus en ontvangt daar onderwijs in heiligheid. Met heel zijn hart verlangt hij ernaar een leven te leiden dat werkelijk heilig is. Hij zoekt rechtvaardigheid: hij wil ieder trouw en eerlijk behandelen, oprecht en met zuivere bedoelingen wandelen, trouw blijven aan zijn woord, al kost het hem persoonlijk iets. Zijn ja is werkelijk ja, zijn nee is nee; zijn eenvoudig woord is hem even bindend als de eed van een ander. Hij veracht het om winst te maken met een leugen. En dat is niet alles: Gods genade leert hem ook zijn naaste lief te hebben als zichzelf. Daarom ontfermt hij zich over armen en verdrukten en is hij een vriend van weduwen en wezen. Zijn leven stroomt over van milddadigheid en barmhartige daden, geboren uit christelijke liefde.

Dát is het portret.

Bewondert u het?

Verlangt u ernaar zo te worden?

Gods genade staat gereed om u op deze wijze te vormen. Bent u bereid haar in u te laten werken? Maar als uw hart hard blijft en zegt: “Nee, ik wil wel vergeving en vrede, maar ik wil niet veranderd worden,” dan is Gods antwoord duidelijk: er is geen vrede voor u. U wordt niet gered door uw goede werken, en ook niet omdat u goed bent; maar Gods redding brengt deze vruchten voort in allen die haar werkelijk ontvangen. God zal heiliging niet scheiden van rechtvaardiging, noch vergeving van wedergeboorte. Waar Hij vergeeft, vernieuwt Hij; waar Hij rechtvaardigt, heiligt Hij. Vergeving moet gevolgd worden door reinheid, en genade wordt altijd opgevolgd door genade. Wie werkelijk

vergeving van zijn zonden wil ontvangen, moet ook bereid zijn vernieuwd te worden in zijn wezen — zich te laten vormen naar het gezegende beeld van de Heere Jezus Christus. Bent u bereid dit te laten gebeuren?

III. Wanneer de zondaar onboetvaardig blijft, is het volkomen onredelijk dat hij de schuld van zijn onvergeven staat legt bij Gods karakter — want GOD IS BEREID TE VERGEVEN. Degenen die de Heere een onverzoenlijke geest toeschrijven, spreken niet naar waarheid en kennen de waarheid niet. God Zelf geeft het krachtigste bewijs om die laster te weerleggen in Zijn eigen woorden: “Al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw; al waren ze rood als karmozijn, ze zullen worden als witte wol.” Hij is niet alleen *in staat* te vergeven — Hij *wil* vergeven. Hij is bereid zelfs de diepgewortelde zonden van onze verdorven natuur weg te nemen. De scharlakenrode kleurstof werd in het weefsel van de stof aangebracht voordat deze tot kleding werd verwerkt. Zo is ook de zonde diep in onze natuur doorgedrongen. Wij waren zondaars van nature vóórdát wij het in de praktijk werden. Maar God is bij machte die diep ingewerkte smet volkomen uit te wissen, zodat wij witter worden dan sneeuw.

En al zijn uw zonden dubbel geverfd als karmozijn — al hebt u herhaaldelijk gezondigd, uw overtredingen vermenigvuldigd en ze tot een vaste gewoonte gemaakt — toch is Hij in staat u te reinigen. Zelfs als u al lang in de zonde leeft, zoals een stof lang in de verfpot ligt; al zijn uw zonden zo opzichtig en aanstootgevend als scharlaken en karmozijnrode kleuren; ja, zelfs als het “keizerlijke zonden” zijn — alsof u een koninklijk gewaad hebt aangetrokken om de majesteit van God uit te dagen — dan nog zullen zij, door Zijn genade, volledig worden vergeven. Niet slechts enkele fouten zullen worden uitgewist, terwijl de donkere tint blijft; nee, het scharlaken zal wit worden als sneeuw en het karmozijn zal worden als wol.

En dit alles is te danken aan de vrije, onverdiende genade van God. Zelfs de meest verachte overtreder kan volkomen vergeving ontvangen. Volledige, onmiddellijke en onherroepelijke vergeving wordt vrij geschonken naar Gods oneindige barmhartigheid en overvloedige genade — zelfs aan de grootste der zondaren. Hij staat slechts gereed om barmhartigheid te bewijzen aan de mensenkinderen. Daarom, als u nog steeds geen vrede kent, ligt dat niet aan Hem — het is niet omdat God moeilijk te verzoenen zou zijn. Hij verheugt Zich in barmhartigheid, en tot aan de einden der aarde klinkt Zijn uitnodiging: “Kom nu, laten wij samen een rechtszaak voeren, zegt de HEERE. Al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw.”

IV. Hier komen wij bij het laatste punt dat wij zullen bespreken. HET IS REDELIJK DAT GOD BIJ ZULKE VERGEVING GEHOORZAAMHEID AAN ZIJN BEVEL EIST. En wat is dat gebod? Het luidt: “Als u gewillig bent en luistert, zult u het goede van het land eten, maar als u weigert en ongehoorzaam bent, zult u door het zwaard gegeten worden.” O grote God, het lijkt bijna onbegrijpelijk dat mensen niet bereid zijn van hun zonden verlost te worden en zich niet willen laten leiden door volmaakte liefde. Toch is het hart van de mens zo verdraaid, dat hij — totdat Uw genade zijn wil buigt — Uw overvloedige barmhartigheid en vergevende liefde niet omhelst, maar liever in zijn zonden blijft. Zondaar, hier ligt de vraag: **bent u gewillig?**

U zegt misschien: “gewillig voor wat? Ik ben gewillig om van de hel gered te worden.” Maar wie niet? Welke misdadiger zou niet graag van de gevangenis of de galg verlost willen worden?

Bent u gewillig om gered te worden van *uzelf*? Om verlost te worden van de liefde tot de zonde die u nu zo dierbaar is? Om afstand te doen van het genot dat u nu vindt in onheiligheid, van de toegeeflijkheid aan hartstochten die u knechten? Kortom: bent u gewillig om **van de zonde zelf** gered te worden? Velen zeggen van wel — maar wanneer een “zoete zonde” zich aandient, als een geschminkte Izebel die lonkt en verleidt, dan bezwijkt men, valt men in haar armen en laat men Jezus los. Bent u bereid om **elke** zonde voor Christus op te geven? De Heere eist dat van u — en moge Hij het u ook schenken door uw stenen hart te veranderen in een hart van vlees. Moge de Geest u werkelijk bereid maken om op *Gods manier* van de zonde verlost te worden: door eenvoudig geloof in Jezus Christus, niet alleen om van vroegere schuld bevrijd te worden, maar ook van de huidige macht en heerschappij van het kwaad.

Daar ligt het keerpunt: **bent u gewillig?** Zijn volk zal zeer gewillig zijn op de dag van Zijn heerkraft; maar wie onwillig blijft en zo leeft en sterft, bewijst niet van Hem te zijn. Daarna voegt de tekst eraan toe: “Als u gewillig bent.” Wanneer de Heere een ziel redt, brengt Hij die ziel in gehoorzaamheid, want Christus zal geen soldaten toelaten tot Zijn leger die in opstand leven tegen Zijn bevelen.

“Als u gewillig bent en luistert” — luisteren, waarnaar?

Naar de geboden van het evangelie.

Aan dat dringende woord: “Bekeer u!”

Aan de roep: “Verlaat het kwaad en keer u om.”

Bent u gewillig Zijn gebod te gehoorzamen om elkaar lief te hebben zoals Hij u heeft liefgehad? Bent u gewillig te gehoorzamen aan dat eenvoudige, doch allesomvattende bevel: “*Houd op met kwaad doen, leer goed te doen*”?

Misschien zegt u: “Ik ben wel gewillig om te gehoorzamen, maar waar haal ik de kracht vandaan?” Ach, mijn dierbare vriend, de Heere vraagt u niet om de kracht bij uzelf te zoeken. Kijk naar Hém voor die kracht. Als u werkelijk gewillig bent, zal Hij u sterken — ja, door u gewillig te maken, is Hij het werk al begonnen. En als Hij u vandaag oprecht gewillig heeft gemaakt om de zonde op te geven, dan zal Zijn gezegende Geest u niet verlaten totdat u over zonde hebt gezegevierd. Jezus is machtig om u te reinigen — zowel van de kracht der zonde als van haar schuld.

De vraag is eenvoudig, maar beslissend: **Heeft Hij u gewillig gemaakt om heilig te worden? Bent u nu bereid om gewassen en gereinigd te worden?** Antwoord niet overhaast. Denk er eerst diep over na, en wees eerlijk over wat het u zal kosten. En misschien — ja, ik vrees het — zal eerlijkheid sommigen van u dwingen te erkennen: “Ik ben niet gewillig om de verandering te ondergaan die hier wordt voorgesteld.” U weet, mijn toehoorders, dat de zonde, in haar verleidelijke gedaante, u nog steeds dierbaar is. En zolang dat zo blijft, zolang u haar niet wilt loslaten, is er — hoezeer u het ook hoopt — geen vrede en geen vergeving voor u.

U denkt misschien dat ik zojuist scherp heb gesproken. De Heere weet hoe graag ik vriendelijk zou spreken, maar ik moet trouw zijn aan uw ziel, en met Gods hulp wil ik dat ook zijn. Wanneer ik om mij heen kijk, ben ik niet zó naïef dat ik niet weet dat er enkelen zijn die graag naar mij luisteren, en toch van hun zonden houden. Sommigen weten dat hun levenswandel beschamend is, maar koesteren desondanks de gedachte dat zij naar de hemel zullen gaan omdat zij “geloven in Jezus” — al is dat geloof slechts theoretisch. Welnu, vrienden, op de dag des oordeels, wanneer u ontwaakt en merkt dat u bedrogen bent, zult u in elk geval moeten erkennen dat ik u niet heb misleid. Nooit heb ik u gepredikt dat u in zonde kunt blijven leven en toch behouden zult worden omdat u enkel “gelooft”. Nooit heb ik geleerd dat u gered kunt worden zonder dat uw hart gezuiverd is. Nee — het evangelie dat hier wordt verkondigd is geen redding *in* de zonde, maar redding *van* de zonde; geen vrijbrief voor het kwaad, maar bevrijding ervan.

Het Woord dat wij prediken is een tweesnijdend zwaard: het scheidt de mens van zijn zonde en snijdt de hoop af van allen die hardnekkig weigeren zich te bekeren. “Dwaal niet: God laat niet met

Zich spotten, want wat de mens zaait, zal hij ook oogsten.” En opnieuw: “Zonder heiligheid zal niemand de Heere zien.” Maar die heiligheid is Zijn gave — niet het werk van menselijke inspanning, maar van goddelijke genade; niet geboren uit wettische dienstbaarheid, maar uit het werk van de gezegende Heilige Geest. Maar u moet die heiligheid *hebben*. Zonder haar zult u de hemel niet binnengaan. Er is geen uitwissing van zonde zonder bevrijding van haar macht.

Moge God u helpen oprecht te zijn — tegenover uzelf én tegenover Hem — Die u opnieuw uitnodigt om met Hem een rechtszaak te voeren, en u smeekt om niet zo onredelijk te zijn om in de zonde voort te gaan en toch vergeving te verwachten. Hij nodigt u uit het kwaad te verdrijven dat evenzeer uw vijand is als de Zijne. Hij wijst u op het struikelblok bij uw deur en roept u op het te verwijderen. Hij wekt u op uit uw geestelijke slaap en roept u tot bezinning. Weet dit: Hij is volkomen bereid uw verleden uit te wissen, elke schuld te vergeten. Alleen uw liefde voor de zonde staat tussen u en Zijn vergeving in. O, dat u die liefde zou opgeven, dat u de zonde met afkeer zou verlaten en betere dingen zou zoeken! Moge Hij u genadig de kracht geven om te zeggen: “O Heere, ik verlang ernaar rein en heilig te zijn. Geef mij kracht om de verleiding te overwinnen en te wandelen in de weg van Uw geboden. Ik wil heilig zijn, zoals U heilig bent. De wil is bij mij aanwezig — geef mij ook het vermogen om te doen wat ik wil. O Heere, ik wil afstand doen van mijn oude zonden, mijn aangeboren zonden, mijn eens zo geliefde zonden. Ik vraag niet om verdraagzaamheid voor ook maar één ervan, maar om bevrijding van elke verkeerde weg, om Jezus’ wil.

Help mij, o Heere.”

Uw hemelse Vader staat gereed om u te horen — bereid om u te helpen. En ook al bent u nog ver weg, Hij komt u tegemoet en omvat u met Zijn armen. Omwille van het verzoenende offer van Jezus heeft Hij een wet van genade uitgevaardigd — een amnestie van volkomen vergeving voor het verleden — en in de toekomst zal Hij u leiden en regeren met de zachte heerschappij van Zijn heilige liefde. “Als u gewillig bent en luistert...” Wilt u dat ook werkelijk? Moge God u schenken wat u zelf niet kunt voortbrengen — een gewillig hart en een volgzame geest, om Jezus’ wil. Amen.

